

тѣхъ прѣмѣнени кукли; трети съ чадърчета пазѣха отъ жежкото слънце покрититѣ си съ потъ като маргаритѣ лилица; четвърти търкаляха обрѣтъ; пети подхвърляха шарена каучукова топка; имаше и по-малки, които сладко спѣха въ нагиздени колички или, свидливо сграбчили биберона, весело поглеждаха. Този роякъ ангелчета — типове за Рафаела — прокудени сѣкашъ отъ нѣкой рай, измити, изкѣпани, имаха нѣжни бѣли червени лилица, разпусната по плещи счесана руса като свила коса, — на нѣкои тя бѣ неглижѣ прѣвѣрзана съ нѣкаква лентичка, — розови, деколтирани издълбоко рѣчици, гърди и крачка и бѣха облѣчени въ чисти, огладени дрешки отъ най-разнообразенъ фасонъ — нѣкои съвсѣмъ бѣли — и окичени кокетно съ всевъзможни панделки, фльонгове и гарнитюри — което показваше изтънчения вкусъ и голѣмото внимание на майкитѣ имъ. Много отъ тѣхъ бѣха придружени съ своитѣ гувернантки или дойки, — също тѣй миловидни изконтени и които сегизъ-тогизъ крадишкомъ и нервно поглеждаха младитѣ минавачи и имъ великодушно харизваха частъ отъ отпавената къмъ дѣцата нѣжна усмивка.

Дълго врѣме дѣдо Генко гледа тая пѣстра и приятна картина и се възхищава. Той си спомни за унукитѣ въ Бойково и му много домилѣха. Еднажъ, когато една шарена топка се търколи случайно до него, той я зе и подхвърли весело къмъ малкия ѝ стопанъ. Дѣца и прислужници се спогледаха очудено и се изсѣмѣха невинно.

Близу до една кръгла маса, бѣха седнали двѣ жени, срѣдня пора — сигурно дойки. Една отъ тѣхъ, моравка, съ пѣстрата си носия, най-вече съ широкія си и бухналъ като малакофъ фустанъ, привлѣче вниманието на тѣй любопитния дѣда Генка. Той се приближи до нея и запита:

— Моме, отъ кой си вилиятъ?

Моравката не разбра, види се, ни думитѣ, ни чисто-сърдечието, съ кое бѣха изказани, та изгледа недовѣрчиво стареца, проговори тихо нѣщо на другарката си, пакъ и двѣтѣ се отдалечиха оттукъ. Също, но злобно, го изгледа прѣзъ очилата си една стара нѣмцойка съ